

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Cap. III. De intentione requisita ad Confect.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Novi, & eterni testamenti. *Mysterium Fidei, qui pro vobis, & pro multis effundetur in remissionem peccatorum.*

23. Celebris hic est questio, an hæc verba præter illa (Hic est Calix Sanguinis mei) sint de essentia formæ Calicis. Varii varia. Profecto si quis Latinus ea omittat, peccabit mortaliter, quia in re gravissima negliget præceptum, vel vsum antiquissimum Ecclesiæ. At valide fiet consecratio? Respondeo, esse valde probabile, & mihi certum, validam fieri, sed non esse omnino sine controversia. Nam multi Thomistæ omnia illa verba, modo posita, requirunt ad valorem, quæ est questio celeberrima, late agitata à De Lugo de Euchar. d. 11. sec. 3. aliisque ab eodem citatis. Vnde prudenter advertunt nonnulli ut Hentig. lib. 8. c. 17. n. 4. Bonac. d. 4. q. 3. p. 2. n. 3. aliisque apud ipsos. Sacerdotem, vel debere habere intentionem consecrandi calicem, per hæc omnia verba, vel, si nolit rem ipse decernere, (vt certe omnibus auctor sum, vt non decernant) debere se referre ad intentionem Ecclesiæ, intendendo consecrare per verba, quæ Ecclesia, intendit. Cum enim nomine Ecclesiæ intelligatur morale Ecclesiæ corpus, cuius caput est Christus Dominus, etiam si omnes Fideles id nesciant, scit certe ipse Christus, qui hoc Sacramentum instituit, &c.

Quod si contingat mori Sacerdotem, nondum prolatis prædictis verbis, prædicti Thomistæ dicent, recitandam fore totam formam, ab eo Sacerdote, qui de more supplere debet Sacrificium inceptum, atque interim illum Calicem esse sub conditione adorandum, ut signatè dicit Bonacina ibid. n. 4.

CAPUT III.

De intentione requisita ad Consecrationem.

Remissivè.

1. DE hac locuti sumus in tr. 1. sive lib. 1. c. 2. §. 1. de Sac. in gen. & rursus in Opusc. de Sac. Missæ lib. 2. c. 1. §. 2. quare de illa hic differere, opus non est.

CAPUT IV.

De dispositione, quæ requiritur in suscipiente Eucharistiam.

Remissivè.

1. Sive de corporali, sive de spirituali, quæ hic requiritur, actum est pluribus in Opusc. de Comm. 1. c. 2. &c. non igitur de ea hic iterum agere oportet.

2. Nisi forte id in præsentia addendum sit, quod ad spiritualem dispositionem reduci commodè potest, quodque ibi omittit brevitas coëgit. Id igitur hic agamus, quæramusque, an sit majus bonum spirituale sumere plures particulas, quando communicat, quam vnam, & consequenter an licitum sit, illas plures sumere, quod idem querere possumus de majori, vel minori hostia, parcio-re, vel largiore potu Sanctissimi Sanguinis, &c.

3. Ad utrumque Respondeo, vtilius quidem esse, atque adeo majus bonum spirituale plures sumere, non per se, sed per accidens, & nihilominus esse illicitum id facere de industria. Explico breviter, quod pluribus profequuntur Theologi, vt Valq. d. 103. n. 23. & 24. de Euchar. De Lugo de Euchar. d. 12. n. 46. G. Hurt. d. 8. de Euchar. diff. 2. alique.

4. Et probabilis opinio apud eosdem, & signatè advertit. Valq. l. c. n. 26. Eucharistiam toto tempore quo durat ejus species in stomacho posse causare gratiam. Quando enim Christus Dominus est apud eos. Sacramentaliter, si nos actus devotionis plures, & plures tunc exhibeamus, ipse causat in nobis gratiam, ad quam per eos actus disponitur. Quoniam ergo sumendo plures particulas, vel hostiam majorem, diutius Christus Dominus apud nos, ut ita dicam, hospitatur, longius tempus ha-

C 3 bemus

13. Contigit non multis ab hinc diebus, ut Sacerdos cum attulisset ad Altare duas hostias, non advertens, vnam alteri esse suppositam, de more consecrationis verba legitime protulerit. Quænam ex duabus consecrationem sortita est? Respondeo. Neutram alunt aliqui. Apud Leandrum l. c. quæst. 71. aliqui Apud eundem solam vnam, nempe illam, quæ erat in prospectu Sacerdotis.

Verum ego vtramque longe probabilius cum Leand. ibidem citante Suar. Valsq. Hurt. aliisque, & communiter, saltem regulariter in praxi puto, quia Sacerdos solet habere intentionem consecrandi quicquid habet in manibus.

Alios similes casus, valde ad hoc argumentum facientes satis, superque consideravimus in dist. Opusc. l. 2. c. 1. cas. §. 3. de Sac. Missæ.

Est.

14. Vide quæ mox dicam n. 18.

Enim.

15. Hæc particula non est de essentia formæ, & quidem semel peccato mortali (præciso contemptu) omittetur, quia satis est materiæ parvitas, Imò non esse certum, fore mortale, si omitteretur ex contemptu, putat Sotus in 4. d. 1. q. 1. art. 8. §. si autem quia adhuc contemptus parvitate materiæ non caret.

Corpus meum.

16. Siquis dicat, Hoc est corpus meum, Hic est corpus meum, Hic est corpus meum, grammaticaliter libetur, sed valide consecrabit, quia mutatio est accidentalis. Vide Suar. d. 59. sec. 2. cum Valsq. præcept. Eccl. 4. lib. 2. c. 6. n. 18. & alii addentem validam esse absolutionem si ex ignorantia dicat Confessor Absolve tibi.

17. Idem putat Leand. r. 7. d. 9. q. 17. de eo, qui dicat Illud est corpus meum, quia pronomen, Illud licet aliud latine significet, aliquando tamen saltem ab indoctis usurpatur pro Hoc, Idem ibidem. Non idem esset si quis diceret, Illud est corpus meum, quia pronomen, Illud, apud multos est offensivum materiæ præsentis.

18. Quid si quis pronunciet Meum, pro, Meum De hoc, & similibus audi Sotum apud Leand. l. c. q. 17. & 20. qui sic habet.

19. Sunt autem peiores, quam scitulosi, & morosi, qui putant, si pro Meum, dicant, Meum non consecrari: est enim decidendus scrupulus. Hispani namque ægrè proferunt M. finale. Imò pro, Est, velocitate linguæ dicunt. Et, nullus exurgere debet scrupulus, quoniam T. post S. in fine difficile etiam Hispani pronuntiant: Ex accommodatione enim vsus, legimus servatur sensus, sicut in balbutientibus. Et paulo post. Imo quamvis non adhibetur diligentia proferendi M. finale in Meum, vel si forte non proferretur T in verbo, Est nullam profecto reor culpam incurrere: Deus enim non est istarum minutiarum observator.

20. Hæc Sotus: licet severius, quoad hanc diligentiam adhibendam, loquatur Fagundez l. c. n. 21.

21. In his, autem, similibusque casibus adverto, Sacerdotem sic forte pronunciantem, non posse prolata jam tota forma, iterum illam super eandem materiam proferre, quia tunc caderet consecratio in rem jam consecratam.

Hic est Calix Sanguinis.

22. Si quis proferat Calis, pro Calix, vel Sanguinis pro Sanguinis (ita enim pronunciant Hispani) vel, Hic est Calix Sanguinem mei. Vide Leand. r. 7. d. 9. q. 28. vel Hic est Calix Sanguinis mei, idem dic, quod modo diximus à n. 18.

Aliis similes formas Sanctissimi Sanguinis æquipolentes legitimæ formæ vnde aptas ad consecrationis valorem, sed certe (quia sunt contra vsum Ecclesiæ) illicitas, vide late apud Leandrum loc. c. quæst. 12. 25. 26.

1728. &c. & Fagundez præcept. Eccl. 3. l. 2. c. 6. an. 18.

Par. 111.